

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

מאי לא תקלל ש"מ תרתי. ומקלל חצירו גמרין או מאז ונשיא או מאז ומרש דליכא למפרך שכן משונים דלציו אינו משונה אע"ג דצפ' שזועת העדות (שזועות דף לו. ושם ד"ה מקלל) משמע דמחרש לחודיה גמר לה וא"ת וניגמר אציו ממקלל עצמו ומרש דצפרק שזועת העדות (סס) גמרין ממקלל עצמו מדכתיב השמר לך ושמור נפשך ויש לומר דאי לאו דלשכתן אציו דגמרין מיניה חצירו לא הוה גמרין בעצמו מה שלא מצינו שאסור בחצירו:

עד שיהיו שניהם שוין. פ"ה בני עונשין וקשה תקשה לרצנן דמחייבין אפי' סקילה וי"ל דלרצנן נישא דדיניה בסקילה כנערה המאורסה דלא ק"ל מומתו גם שניהם דנשואה כתיב אבל לר"מ דדיניה כנשואה בחנק ה"ל למפטרה מהאי קרא והשתא צין לר"מ צין לרצנן כנשואה פטור ומתני' דמייתי לעיל (דף נה:) וחיבין עליה משום אשת איש לא אמיא כוותייהו א"י כרצנן וצארוסה ומיהו כיון דדייקין לעיל אפי' צהמה כל שכן נשואה אלא כרי' יונתן אמיא כיון דלא מוקי גם שניהם אלא למעוטי מעשה הורדוס ועוד י"ל דלרצנן כיון דאין דינם משתנה בצביל קטנות מסתברא שפיר לאוקומי גם שניהם לדרשה אחריתי ומתני' דלעיל כרצנן אצל לר"מ דמשתנה דינו מסקילה לחנק בקטנה ארוסה סברא הוא דנשואה דרשינן גם שניהם לפטור לגמרי ור"ת מפרש דלא קאמר שניהם שוין בני עונשין אלא שוין במיתה אחת והשתא לרצנן דבא על הקטנה בסקילה שפיר כיון דאם היתה היא בת עונשין היו שוין במיתה אחת אצל לר"מ בא על הקטנה בחנק דאם היתה בת עונשין היתה בסקילה ואין זה שוין במיתה אחת א"כ נשואה קטנה לכ"ע במיתה אחת שוין וא"ת בת כהן שהיא צשריה וצוועלה בחנק לפטריה לגמרי כיון דאין שניהם שוין במיתה אחת וי"ל דלמפטר לגמרי אי אפשר משום דדרשינן^(ה) לגבי זוממים לעשות לאחיו ולא לאחיות:

מעשה חידודין. קשה דצפרק הבא על יצמתו (יבמות דף נה:) משמע דלא צעי קרא דפרין פשיטא פריולתא קאסר רחמנא ולגירסת הספרים מעשה הורדוס נמי קשה דהוא ממעט מדכתיב (ויקרא ט) שכנת זרע פרט למשמע מתהו: **והאי** לבדו **מאי** דריש ביה לבדתניא. וא"ת הא ר"מ אית ליה הך צרייתא דקתני מתני' הראשון בסקילה והשני בחנק וא"כ

הכי קאמר שמואל מ"ט שתיק רב לימא ליה ומת האיש הא ר"מ מיצעי ליה לאידך דרשה ויש לומר דתתני שמעת מיניה: רבינא

לגמרי איהו מיהא מיחייב: **שניהם שוין.** בני עונשין: **למעוטי מעשה חידודין.** ממדד ומקשה אצרו בצשרה מצחון דהוא נהנה והיא אינה נהנית להכי כתיב שניהם שיהיו שניהם שוין נהיין. ומיהו שלא כדרכה אע"ג דהיא אינה נהנית ממשכני אשה איתרבאי לחיובא: **לא כלום הוא.** ולא איצטרין למעוטי. ואיכא דאמרי מעשה הורדוס (בבא בתרא דף ג.) שהטמינה צבע שנים דבש: **ועדיין היא צפולה.** שבא כולם שלא כדרכה: **וכוונן בחנק.** דגבי סקילה לצדו כתיב וקרא יתירא הוא למעוטי כי היא גוונא דאע"ג דקרינא ציה צפולה אין בסקילה אלא אחד מהם איתו ששכב עמה לצדו דהיינו ראשון צביאיתו היתה יחידית: **ר' אומר.** כי תחל לשון תחלה ולקמיה מפרש לה: דרבי ישמעאל צריש פירקין [גא:] **אם סחלה ציאסה צונות.** שזו היא ציה ראשונה שנצבעה: **כי הסם.** מה מצינו צנערה המאורסה שיצאה מחנק לסקילה ולא יצאה אלא צביאה ראשונה דכתיב לצדו למעוטי שני אף צת כהן לא נשתנית מיתמה אלא צביאה ראשונה הלכך צנערה צפולה והיא ארוסה הכתוב מדבר: **כ"מ ס"ל.** דלמר [לעיל גא.] צת כהן נשואה לכשר צשריפה אצל נשאת לאחד מן הפסולין שנחללה משעת נשואין שזו אינה אלא בחנק. והאי תחלה דקאמר רבי ה"ק אס זו תחלת חילולה צשריפה ואס לאו בחנק: **ומאי וכן.** הכא לא קפיד אלא אמתלת חלול ולא אמתלת ציאה והתם אמתלת ציאה נמי קפיד:

לא סקלל שמי קלות צמשמע ואלהים נמי צ' לשונות יש צו הלכך לא תקלל דרשינן אחרוייהו: **בתנאי' אינו חייב סקילה:** **עד ששהא נערה.** אצל קטנה שקדשה אציה הבא עליה צקטנותה אינו בסקילה ופלוגמא דתנאי היא איכא למי"ד בחנק ואיכא למי"ד פטור לגמרי: **צפולה.** ולא צעולה: **מאורסה.** ולא נשואה ואפילו נכנסה לחופה ולא נבעלה דקרינא ציה צפולה מיהו לא קרינא ציה מאורסה: **והיא צציוס אציה.** למעוטי מסרה האצ לשלוחי הבעל וזינתה צדוך: **באו עליה שנים.** ועדיין היא צפולה כגון שבאו עליה שלא כדרכה: **הראשון צסקילה.** דמשכני אשה כתיב (ויקרא ט): **והשני בחנק.** דצעולה היא והא סתמא רבי היא דלמר שלא כדרכה נפקא ליה מכלל צפולה לקמן: **גב' ס"ר נערה ולא צוגרם.** אקרא קאי כי תהיה נערה צפולה מאורסה וגו' (דברים כג) וסקילה כתיבא התם.

נערה משצביא שמי שערות עד שירצה שחור על הלצן ואין צין נערות לצגרות אלא ו' חדשים צלנד: **ציוס אציה.** צפרשת מוציא שם רע כתיב (סס) לזנות צית אציה והתם נמי סקילה כתיבא: **זו דברי ר"מ.** אמתנייתין קאי דקתני עד שמהא נערה ומשמע למעוטי קטנה זו דברי ר"מ דלמר צכתובות צאלו נערות (דף נט.) קטנה אין לה קנס חמשים כסף דנערה דוקא כתיב ולא קטנה הלכך גבי נערה המאורסה אין קטנה צמשמע: **אצל חכמים.** שנחלקו עליו ואמרו יש קנס צצקוס מכר חולקין עליו אף כהן ואומרים קטנה ארוסה בסקילה ולא מיטע הכתוב אלא צוגרת: **דילמא.** למעוטי צוגרת ותו לא אמתא למעוטי מידי: **א"ל א"כ** האי עד שמהא נערה האי ליטנא משמע צהדיא למעוטי קטנה דהכי משמע אינו חייב צקטנותה עד שמתדיל ותהא נערה ואי למעוטי צוגרת לחודא אמתא הכי איציעיא ליה למתני אינו חייב אלא על נערה צפולה וכו': **ותו לא מידי.** אין עוד להקניט צדבר דודאי מתני' ר"מ היא: **לר"מ.** דאוקומה למתני' דממעט קטנה חליציה: **לגמרי קא ממעט ליה.** דפטרינן ליה לגצברא ממימה הואיל והיא פטורה ללאו צת עונשין היא ולא קרינן צהו ומתו אס שניהם דכתיב גבי שוכב עם אשה צעולת צעל^(ט): **או דילמא מסקילה ממעט ליה.** אצל חנק מחייבי: **שפיק.** רצ: **ונימא ליה ומת האיש השוכב עם האשה לצדו.** צארוסה כתיב ואס צצדה ימנא האיש את הנערה המאורסה והחזיק צה האיש ושכב עמה ומת האיש אשר שכב עמה לצדו למה לי חלימא למעוטי לדידה הא צהדיא כתיב ולנערה לא תעשה דבר אלא להציא את הבא על הקטנה מדעתה ואע"ג דפטור דידיה לאו משום אונס אלא משום קטנות דליה לאו צת עונשין

מאורסה ולא נשואה. נכנסה לחופה ואע"פ שלא נבעלה, ואי נבעלה הוה מני ליה צפולה (כתובות סח.). ותו לא מידי. לנכא לשטיי מדי (לעיל כג.) אין לזון אחר דבר זה (סוכה לו.) מו לנכא לאקשויי מדי (שבוין קב.) אין להצבי על ק (יבמות ט.) קדושין בא.) אין להקשות על דבר זה (ע"ז כג. טו.) שניהם. מיותר לדרשה (ש"כ"ן ט.) עד שיהיו שניהם שוין. בני עונשין, למעוטי גדול הבא על הקטנה (קדושין י.) הוציא והטעתה יכו בני עונשין, אצל אס הימה היא קטנה והוא גדול, או הוא קטן ללאו צר עונשין והיא גדולה וצת עונשין, אין הגדול נהרג (ש"כ"ן ט.). ועדיין היא בתולה. שבאו כולן עליה שלא כדרכה (קדושין ס.) נשאת לאחד מן הפסולין מיתתה בחנק. שפסקה עד עולם ומתללה הכי היא סרה גמורה (לעיל נא.) דאע"ג דמתיקרא לוא וזה היא, השתא מיהא וזה היא (כ"ריות ט.).

סימנא

(א) כתובות מט., (ב) ג"ז ס"ג ממ"א. (ג) נוספה לו: וז"ל, (ד) קדושין י. וערכין טו., (ה) נפי צערו עק הורדוס ותוס' יבמות נה: ד"ה לאחר וכו' וכן צהרי"ש שם ס"י ד"ל, (ו) קדושין ט"ז, (ז) לעיל גא., (ח) נדרמות פ"ז מ"ב לעיל גא. כ"ריות טו., (ט) נדרים כג., (י) נאמן טו., (יא) ועי' תוס' יבמות נה: ד"ה לאחר וכו' כתבו ישיב ליה.

תורה אור השלם

1. פי זיקה נצרך בתולה מארשה לאיש ומצאקה איש צעיר וצשב עמה: דברים כב כג
2. ודו ציא את הצעיר אל פתח בית אביה ויסקלה אנשי עירה באבנים ומתה פי עשתה נבלה בישראל לזנות בית אביה ובערת הרע מקרבה: דברים כב כא
3. פי ימצא איש שבב עם אשה בעלת בעל ומתו גם שניהם האיש השכב עם האשה ודאשה ובערת הרע מישראל: דברים כב כג
4. נאם בשה ימצא האיש את הצעיר המאורסה ודחיק בה האיש וצשב עמה וזאת האשה אשר צשב עמה לברו: דברים כב כה
5. ובת איש כהן פי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרה: ויקרא כא ט

מוסף רש"י

מאורסה ולא נשואה. נכנסה לחופה ואע"פ שלא נבעלה, ואי נבעלה הוה מני ליה צפולה (כתובות סח.). ותו לא מידי. לנכא לשטיי מדי (לעיל כג.) אין לזון אחר דבר זה (סוכה לו.) מו לנכא לאקשויי מדי (שבוין קב.) אין להצבי על ק (יבמות ט.) קדושין בא.) אין להקשות על דבר זה (ע"ז כג. טו.) שניהם. מיותר לדרשה (ש"כ"ן ט.) עד שיהיו שניהם שוין. בני עונשין, למעוטי גדול הבא על הקטנה (קדושין י.) הוציא והטעתה יכו בני עונשין, אצל אס הימה היא קטנה והוא גדול, או הוא קטן ללאו צר עונשין והיא גדולה וצת עונשין, אין הגדול נהרג (ש"כ"ן ט.). ועדיין היא בתולה. שבאו כולן עליה שלא כדרכה (קדושין ס.) נשאת לאחד מן הפסולין מיתתה בחנק. שפסקה עד עולם ומתללה הכי היא סרה גמורה (לעיל נא.) דאע"ג דמתיקרא לוא וזה היא, השתא מיהא וזה היא (כ"ריות ט.).

